

Vlastenecké setkání Příčovy 2020

Autor: E. X.

„Děcka budou žrát hovna, nasrat, sráči!“ Tak toto mě vyděsilo, v kombinaci s tím, že jsem to slyšel pronášet dva ne-getlemany, kteří, jak jsem z jejich „projevů“ pochopil, jeli se mnou autobusem na Vlastenecké setkání do Příčov. Zklamaně jsem si říkal, takto se přece nemůže vyjadřovat vlastenec? Co tam bude za lidi? Ale rychle jsem se zase uklidnil, když jsem z rozhovoru (ono to vlastně rozhovor nebyl, ti dva vyřvávali na celý autobus) zjistil, že to jsou jen liberální novináři z Prahy. Asi je jejich plátek platí mizerně, pokud na akci musí jezdit autobusem. Jejich úroveň mluvy byla tak skoupá, že nedokázali říci ani jednu větu rozvitou bez nespisovných výrazů a vulgarismů. No co... Když je tedy v budoucnu nahradí v psaní roboti, jak se o tom již dlouhou dobu diskutuje, nebude to pro nás žádná škoda. Věřím, že roboti dokážou psát propagandu a pomluvy stejně dobře a možná i lépe.

Při přestupu v Sedlčanech mě zaujal řidič otázkou. „Co v těch Příčovech vlastně je? Tolik lidí jsem tam snad ještě nikdy nevezl.“ A účast byla opravdu hojná, sám jsem ji odhadl na minimálně 350 lidí, tedy byla alespoň o řád vyšší než minulý rok.

I při takové účasti musím říci, že jsem doposud nikdy nezažil slušnější akci a čistější záchody. Rovněž se na akci nikdo neopil, neporval, neprovokoval a nekřičel po ostatních. Všichni se k sobě chovali ohleduplně. A i když se zde sešli lidé různých náboženských názorů, tak se spíše snažili hledat společné průniky, než to, že by se snažili vlastence pomocí náboženství rozdělovat. Bylo zde možné spatřit katolíky, pravoslavné, protestanty, židy, pohany a i slovansko-árijské védysty, jak spolu s úctou diskutují. Rovněž politické spektrum přednášejících zde bylo docela různorodé, od KSČM, SPD až po Trikoloru a troufnu si říci, že mezi účastníky leckterí volili i jiné strany či nevolili vůbec. Proto mě příjemně překvapila slušnost ze strany publika i přednášejících. Nikdo nikomu nenadával do „nácků“, „komoušů“, či různých „fóbů“, jak je tomu zvykem v komentářích u různých liberálních deníků. Rovněž a to jsem ještě doposud na žádném festivalu či větším setkání lidí neviděl, tak se zde neválel na zemi ani jeden plastový kelímek. To lze připsat na vrub buď zázraku, nebo disciplinovanosti a ekologickému citění zúčastněných. Sám bych se přikláněl k tomu druhému. Což se bohužel nedalo říci o našich několika odpůrcích. Jak lze nálepkováním, osočováním a hlučením bojovat proti nenávisti a lidem, co milují svou vlastní rasu, jazyk, historii? To prostě nepochopím. Vysvětlením by snad bylo, že tak může činit jenom hloupý, dezorientovaný či zakomplexovaný člověk.

Program

První blok věnovaný zahraniční a bezpečnostní politice jsem nestihl, tak ho nemůžu hodnotit, ale zejména jsem se těšil na Marka Obrtela a Martina Kollera, oba znám již z projektu Svobodný vysílač a považuji je za schopné řečníky, kteří mají co říct.

V druhém bloku Civilizační perspektivy mě zaujala především argumentace Josefa Skály a to, že náš problém chápal z mně blízkých pozic a z širší perspektivy. Nábožensky zabarveně naopak problém civilizace pojímá Petr Hájek, který nyní vydal novou knihu *Úder*, již propagoval i na tomto setkání. Položil rovněž některé zajímavé geopolitické otázky. Právě mezi Petrem Hájkem a Josefem Skálou to v diskuzi celkem jiskřilo, avšak Petr Hampl toto jiskření utnul. Přímo k heterodoxnosti přednášejících se **Petr Hampl** již dříve vyjádřil. „Nejsme Česká televize, abychom organizovali diskuze spočívající v opakování jednoho a téhož pohledu.“ S čímž souhlasím. Rovněž zde svůj politický a motivační projev přednesl **Tomio Okamura**. Líbilo se mi na něm, že problémům čelil pozitivně a nevymlouval se, proč něco není možné a myslel i na budoucnost. Na druhou stranu mi na něm vadilo, že ostatní strany respektovaly nadstranickost Vlasteneckého setkání, což se o Tomiovi a SPD říci nedalo. Vladimíra Vítová přednesla obsah dokumentu **Agenda 21**, který slouží pro zlomení národní suverenity států.

Následovalo zajímavé téma Vzdělání, rodina, výchova. Vystoupili zde Viktorie Hradská, Ivo Budil, Petr Bahník a Pavel Kalvach. Viktorie hovořila o jazyku a o vnímání jazyka a o snižování slovní zásoby a jak tomu čelit. Něco přímo z prostředí vysokých škol a o Milánské deklaraci nám řekl Ivo Budil a mluvil i o tom, proč lidé v akademickém prostředí velmi často ustupují. Pavel Kalvach zde vystoupil se svými neotřelými názory neurologa a pedagoga. Rád si ho ještě někdy v budoucnu poslechnu.

Michala Semína jsme již měli tu možnost poznat z dřívějška, zde vedl diskuzi s Benjaminem Kurasem, Zdeňkem Chytrou, Monikou Pilloni a Igorem Němcem. Jako první svůj vtipný text přečetl Benjamin Kuras a zdálo se, že trefil do černého. Smích a výskání pobavených lidí, toho byly důkazem. Ve zkratce Benjamin řekl, že pokud nemůžeme zvítězit nad tím, co nenávidíme, tak se musíme naučit nenávidět aspoň to, nad čím můžeme zvítězit. A že je nejlepší rozkládat progresivně represivní systém jeho vlastními zbraněmi. Tedy tím, že jednotlivé privilegované skupiny se budou nenávidět mezi sebou. Kupříkladu muslimové, feministky, homo- a transsexuálové atd. A tedy tím, že pokud se označíme za něco z tohoto nevábného výběru, získáme právo nenávidět ostatní. Kdo by se opovážil vyčítat muslimovi, že nenávidí homosexuály či transsexuály, byl by hned označen jako islamofob. Kdo by z pozic zastánce transsexuálů kritizoval feministky, může být označen jako misogyn. Kdo by naopak z pozic islámu kritizoval homosexuály, může být zase označen jako homofob. Kuras různé variace rozváděl až do úplné grotesky a tak se účastníci této komedii snadno vysmáli. Nic jiného než výsměch si totiž tyto mediální klacky nezaslouží. Monika je přímo delegát pro zahraniční vztahy od Ligy **Mattea Salviniho**. Zrovna Salviniho věnovala svůj příspěvek. Salviniho nyní čekají dva soudy pro jeho odmítání africké imigrace, jeden dopadne nejspíše dobře, o druhém těžko soudit. Monika zmiňovala i dvojí metr italského soudnictví.

V mezeře mezi jednotlivými vystoupeními zahrál písničkář Pepa Nos a na konci přednášek jeho dcera Lucie Nosová. Zejména Lucie je talentovaná hudebnice a její další písně o tarotových kartách si rád poslechnu.

Moc si cením takové akce a jsem opravdu rád, že mohla proběhnout. Jsem si jistý, že v Německu či USA by něco takového už možné nebylo. Kupříkladu v USA probíhají konference **American Renaissance** za úplně jiných podmínek. Podobné konference ale probíhají i jinde ve světě, zmiňme například **Identitär Idé**, **Etnofutur** nebo **Scandza Forum**. Avšak mají trochu jiný formát a cílí na mírně jiné publikum. Zmiňuji je zde především proto, aby lidé viděli, že s podobnou ideou přišli i lidé ze zahraničí a snaží se tímto směrem také něco dělat. Nejsme ve svém boji osamocení. Ale je třeba i říci, že zahraniční konference nemají takovou návštěvnost, jako Vlastenecké setkání v Příčovech v roce 2020.

Tipy do budoucna

K akci bych měl dva tipy do budoucna. Většina řečníků byli starší muži nad 50 let. Ano mají zásluhy za to, že budovali tento stát, žili smysluplné životy a jsou právem rozhořčeni nad tím, co se teď děje. Nebyl to problém všech těchto řečníků, ale dost z nich se dostávalo do vzpomínek na pro ně zlatá 80. či 90. léta. Je sice pěkné zavzpomínat, ale s tím už náš boj nevybojujeme. Je potřeba říci, že se děje ohromné množství nespravedlnosti – cenzura na Facebooku, YouTube, perzekuce **současných disidentů**, existence nátlakových organizací, které stojí o naši genocidu a vytvářejí mladé nešťastné frustráty bez sebevědomí, vlastní hrdosti a sebeúcty. Prosazují pedagogiku viny, aby mladí lidé nebyli hrdí na národní historii a veřejně se mluvilo jenom o temných místech naší historie. A my mladí a méně zkušené lidi se pak cítili stíženými dědičnou vinou a tedy jako zločinci. To, že se děje nespravedlnost a že nás média zásobují negací jako na běžícím páse, už víme. Co už ale řešíme méně, je to, že sami musíme přicházet s pozitivním řešením těchto problémů. Brblat nestačí! A právě tato pozitivní řešení mi v některých blocích chyběla. Bylo by dobré nakonec vždy dotyčným položit otázku, čemu pozitivnímu se sám věnuje a jak by reálně řešil diskutovaný problém. Někdy třeba řešení nejsou tak složitá a ani bolestivá, navíc by mohla inspirovat přítomné politiky.

S tím souvisí i druhý tip pro další Vlastenecké setkání. Řečníci na pódiu a i lidi v hledišti si občas postěžovali. „To ti dnešní mladí, většina volí Piráty, nezajímají se o současné dění, neřeší problémy, živí je rodiče.“ Na druhou stranu publikum ohromně oceňovalo přítomnost mladých vlastenců na setkání. Mě samotného oslovilo několik starších dam, zajímalo je, jak jsem se dostal k vlastenectví, co si myslím o současné situaci? Otázky jako „Proč nejsou všichni mladí jako my?“ byly taktéž celkem časté.

Rovněž Matěj Gregor z mládežnické organizace „Odchod“ vzbudil během setkání slušný ohlas. Vystoupil v XTV a lidé ho i jeho názory už znali. Schválně si zkuste pustit dva díly věnované mladým na XTV, konkrétně Martin Kubeš a díl Matěj Gregor, a srovnajte sami. Matějovi patří moje poklona, rád jsem s ním prohodil pár slov a nabídl mu drobnou spolupráci s časopisem *Reconquista*. Věřím, že o Matějovi ještě uslyšíme.

Při dalším setkání by bylo tedy dobré věnovat část prostoru právě mladým lidem. Jak již řeklo hodně účastníků, mladí jsou naše budoucnost. Proč jim tedy nedat šanci? Věřím, že aktivisté z Odchodu, Generace Identity, Reconquisty, či Kulturblogu by zde rádi vystoupili. A to klidně i na moderované téma. Kupříkladu mladí lidé a propaganda EU, co zajímá mládež současnosti (starší padesátníci mají často poněkud zkreslené představy), lze mládež posunout naším směrem?

Silné stránky:

Je příjemné se reálně setkávat, prezentovat své úspěchy, radit se, co do budoucna. Je skvělé, že lidé o taková setkání stojí a že jsou ochotni správnou věc podpořit a přijet i do menší vesničky, za tím, co je zajímavé. Líbí se mi, že ostatní lidé vidí, že to co sami dělají, nám dává všem smysl. Nejsme v tom zkrátka sami.

Někteří lidé a to i na setkání měli obavu, že nemůžeme zvítězit. Že náš nepřítel je příliš silný. Že ovládá veškerá mainstreamová média, ovládá korporace a korporátní kulturu, že má neziskovky, think tanky na protlačování politické korektnosti, že si vynucuje politickou korektnost na školách. Ano, to všechno je pravda. Ale chybí mu jedna zásadní věc. Nemá pravdu a pravdu se snaží perzekvovat, ututlat, využívá i šikanu a zastrašování. Jak zoufalý musí asi náš nepřítel být, když má všechny zdroje a přesto není schopen zvítězit? A lidi, buďme trochu sebevědomí, vždyť my jsme našeho nepřítele už několikrát porazili. Vzpomeňte si třeba na volbu prezidenta Miloše Zemana! Za prezidenta ho nechtěla žádná média, všechny falešné „elity“ byly proti němu a stejně je naším prezidentem. A můžeme pod jeho záštitou pořádat Vlastenecké setkání.

To samé proběhlo i u odmítání neevropské imigrace. Všechna média, velké deníky byly z počátku politicky korektní a velice nelichotivě nálepkovaly své oponenty, cenzurovaly data, co se týká zaměstnanosti a zločinnosti imigrantů. Politickou korektnost si rovněž doposud vynucují Facebook, YouTube i korporace u svých zaměstnanců. A stejně jsme je v mediálním boji porazili. Vezměte si drazí přátelé, že Češi dle Eurobarometru (uznávaný průzkum) odmítají imigraci nejvíce z celé EU. A to u nás není žádné velké vlastenecké médium, televize, deník. Jen drobným iniciativám a prací vás všech se povedlo porazit korporace, rozpočty, absolventy vysokých škol, politická školení, neziskovky.

Můžeme zvítězit a dosáhnout čehokoliv, pokud budeme chtít, ale musíme používat dobrou strategii. Musíme útočit tam, kde je nepřítel slabý a nemorální – to znamená v oblasti šíření informací, budování silných kolektivů, pozitivním vnímání naší činnosti a v humoru, jak nám ukázal třeba Benjamin Kuras. V tom jsme silní a dobří, v tom musíme pokračovat.

PS: U účastníků budu rád, pokud mi do komentářů napíšete, zda setkání vnímali podobně, zda se jim líbilo a co by ocenili příští rok.

Děkuji

E. X.